

»Gif dig, Varg!» ropade Munter och höll mynningen af sin bössa alldeles intill hufvudet på honom. Vargen fann då för godt att låta sin bössa falla ned på marken.

»Hvad vill du då?» sporde Vargen ännu en gång trotsigt.

»Se till, om vi kunna godtgöra hvad du brutit,» svarade Munter, i det han hastigt böjde sig ned och upptog Vargens bössa. »Hur är det med eder?» sade han till Vargens kamrater, som under dessa ögonblick bevakats af finnarna. »Är det fred oss emellan?»

»Ja, Munter, af oss har ni intet att frukta. Vi voro alla ovilliga till det här tilltaget. Det är Vargens ensak, fastän det var Jämten som skickade er den där kulan, hvilket han nog icke gjort, om han vetat att det var ni. Väl att den gick öfver i hastigheten!»

»Vill ni lägga ned gevären innan jag går fram och ser till den där stackaren som jämrar sig och låter illa?»

»Nej,» sade Smäländingen, som fört ordet hela tiden. »Du begär för mycket. Gevären lämna vi ej ifrån oss. Men bruka dem mot dig eller ditt följe skola vi icke om ni ej anfalla oss.»

»Gå före, Varg!» sade Munter, »och visa upp hvad du gjort!»

»Gå själf! Öfver mig befaller ingen.»

Blixtsnabbt kastade Munter sina armar om Vargen, och innan denne hann göra motstånd låg han på marken med Munters knä på sitt bröst. »Nu befaller jag: ligg stilla, stilla som en strypt kråka! Eljes så — Ram, du, ställ dig här, och gör Vargen minsta tecken till att röra sig, så —»

»Ja,» sade Ram, »han skall aldrig bita någon mera, det säger dig Ram!»

»Hör, Munter! Männe du ej litat allt för mycket på vårt tålmod och på dina oxkrafter?»* sade Smäländingen.

Därtill svarade Munter ej ett ord, ty så godmodig han än i själfva verket var, var han nu vred, och då Smälän-

* Munter skulle varit den starkaste man, liksom den längste bland sin tids finnar.